

Reis van de Stellaire Zwaan

Titel: *Reis van de Stellaire Zwaan*

Auteur, redactie, vormgeving en omslagontwerp: Michel Lemmen, met behulp van AI-hulpmiddelen

Zetwerk: Microsoft Word 365

Druk: Bookmundo

ISBN: 9789403819587

Eerste druk: 2025

© 2025 Michel Lemmen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uitgegeven door: Bookmundo.nl

Website auteur:

https://publishnl.bookmundo.com/site/userwebsite/index/id/michel_lemmen

Hoofdstuk 1 – Start van een avontuur

Ruimtehaven Waddinxveen, genesteld in de schaduw van het historische Gouda op Aarde, is een onwaarschijnlijke broedplaats van interstellaire innovatie. Als je de haven nadert, voel je de serene sfeer die de nuchtere charme van een Nederlandse gemeenschap combineert met de grenzeloze mogelijkheden van de ruimtevaart. Het voelt alsof de tijd stil staat, terwijl mensen en allerlei buitenaardsen zij aan zij werken aan de toekomst.

De structuur van de haven weerspiegelt de harmonie tussen de oude wereld en de nieuwe. Traditionele Nederlandse architectonische invloeden die zijn samengesmolten met geavanceerde ruimtevaarttechnologie vormen een boeiende aanblik. De ingang is als een enorme trechter van bijna vijftig meter hoog die half in de grond is gegraven en met haar opening naar het westen gericht is. Langs de aanvoerweg van vijfhonderd meter staan diverse standbeelden van wel vijf meter hoog op kleine sokkels, van prominente figuren uit de ruimtevaartgeschiedenis. De lanceerplatforms en hangars, ontworpen met een knipoog naar de iconische windmolens, brengen een vleugje nostalgie in deze futuristische omgeving. In de controlecentra en woonmodules, met hun strakke, moderne lijnen, voel je de vooruitstrevende geest van de Nederlandse designfilosofie.

Aanvankelijk waren er meerdere ruimtehavens op Aarde. Toch koos men al snel voor Nederland als primaire locatie, mede door de ligging en de nabijheid van de Rotterdamse haven. Die keuze versnelde de ingebruikname en groeide uit tot een vanzelfsprekend middelpunt.

De haven dient als een brug tussen de aarde en de sterren. Langs de lanceerplatforms zie je ruimteschepen zoals de Stellaire Zwaan, glinsterend in het zonlicht. De groene polders en bloeiende tulpenvelden vormen een prachtig contrast, zichtbaar door de transparante koepels van de observatiedekken. Hier kunnen astronauten en kosmische reizigers even op adem komen, genieten van een warme stroopwafel, roze koek of een stukje Goudse kaas, voordat ze de diepten van het heelal induiken, en weten: zulke smaken vinden ze nergens anders in het heelal terug.

Op en rond de ruimtehaven wemelt het van het leven. Mensen en andere wezens, zoals Paxianen, Zypherianen, Skorvianen en Caelumianen.

De Caelumianen gebruiken daarbij zwaartekrachtassistentie-apparatuur om zich

voort te bewegen. Hun kleurrijke gewaden en unieke lichaamskenmerken creëren een levendig en divers schouwspel. Een wirwar van talen en gewoontes vermengt zich, terwijl handelaren hun waar aanprijzen en technici druk in de weer zijn.

De samenkomst op Aarde wordt aangedreven door de menselijke handelsgeest. Paxianen verhandelen hun technologische innovaties, Zypherianen brengen hun expertise in hydro-energie en bio-engineering, Caelumianen tonen hun talenten in architectuur, kunst en muziek, en Skorvianen passen bestaande technologieën meesterlijk aan. De mix tussen de rassen heeft al tot indrukwekkende vooruitgangen geleid, onmogelijk voor één ras alleen.

Aarde is gekozen als smeltkroes van diverse levensvormen vanwege de stabiele tektonische activiteit en de gunstige zwaartekracht. Alleen de Caelumianen hebben speciale mechanische pakken nodig om zich gemakkelijker te kunnen bewegen. Ruimtehaven Waddinxveen is niet alleen een startpunt voor avonturen tussen de sterren, maar ook een symbool van hoop en dromen. Hier komt de geest van ontdekking samen met de trots van een klein Nederlands stadje om iets werkelijk buitengewoons te creëren.

De haven bestaat uit twee ringen met landingsplatforms. De binnenring is geschikt voor kleinere voertuigen, tot een maximum van 50 meter. Hier vind je winkels, de havenautoriteit en de douane. Tussen de ringen liggen hotels en opslagloodsen, en diverse duty-free winkeltjes, eenvoudig bereikbaar via het geautomatiseerde wegverkeer, om ruimteschepen te bevoorraden.

De buitenring, groots opgezet, heeft 25 landingsplatforms voor schepen tot 250 meter lang. Grotere schepen worden geostationair in een baan om de Aarde geplaatst, terwijl kleinere landingsvoertuigen af en aan vliegen tussen de binnenring van de haven en deze schepen. Voor de ingang staan standbeelden van pioniers die van onschatbare waarde zijn geweest voor de ruimtevaart, waaronder Sarah Saxon, de kapitein van het eerste generatieschip dat ooit een planeet koloniseerde, de derde planeet in het Vega systeem, op zo'n 25 lichtjaar van ons zonnestelsel.

Ook Yuri Gagarin, de eerste kosmonaut die een baan om de Aarde heeft voltooid, en Neil Armstrong, de eerste man op de Maan heeft een standbeeld.

op diverse plekken rond de aanlooproute staan gedenkmuren, met plakkaten van de namen van vele reizigers van allerlei werelden, die een belangrijke invloed hebben gehad op de ontwikkeling van de ruimtevaart.

Op een van de platforms van de buitenring staat de Stellaire Zwaan, een consulaire schip van ongeveer 150 meter lang, 15 meter breed en 10 meter hoog. Aan de voorkant bevinden zich drie verdiepingen. Op de onderste verdieping ligt de controlekamer, waar het kloppend hart van het schip is. Het is een drukte van belang met bemanningsleden die zich over de controlepanelen buigen, ogen strak gericht op

de schermen.

Daarboven bevindt zich de kapiteinskamer, met een weids uitzicht naar voren. De kapitein, trots en vastberaden, houdt hier toezicht op het schip en de missie. De topverdieping herbergt een groot observatiedek, waar de bemanning zich kan ontspannen. De ruimte biedt een panoramisch zicht van links naar rechts en een eind omhoog, volledig dimbare verlichting, waardoor iedereen de sterrenpracht kan bewonderen. Comfortabele meubels nodigen uit tot ontspanning, en kasten vol boeken, spellen en andere vormen van vermaak zorgen voor genoeg afleiding tijdens lange reizen.

Vanaf de controlekamer loopt een gang door het hele schip. Aan het begin van de gang bevinden zich aan weerszijden slaapkamers voor de bemanning. De kamers zijn 3 bij 3 meter, ruim genoeg om zich terug te trekken wanneer nodig. Je ziet bemanningsleden zich ontspannen in hun privéruimtes, een glimlach op hun gezicht terwijl ze genieten van een moment voor zichzelf.

Een trap omhoog leidt naar de hangaar, waar twee landingsvoertuigen staan, klaar voor interplanetaire missies. Deze voertuigen lijken een beetje op campers, maar dan zonder wielen. De uitgang van de hangaar naar buiten is groot genoeg om beide voertuigen tegelijk te laten lanceren. De ruimte neemt beide verdiepingen in beslag, waardoor een imposant schouwspel ontstaat.

De gang vervolgt zich met nog een trap omhoog, die leidt naar een voorraadkamer en horticuultuurkamer, samen groter dan de hangaar en geschikt voor reizen van meerdere maanden voor de bemanning. Bemanningsleden zijn hier druk bezig met het controleren van de voorraden, een geconcentreerde blik op hun gezichten.

Vanuit daar gaat ook een deur naar de eetzaal. Vanuit de gang beneden leidt een trap naar de keuken en eetzaal, een ruimte met acht tafels, genoeg voor alle bemanningsleden en eventuele passagiers. De open keuken geeft iedereen goed zicht op de handelingen van de kok, de heerlijke geuren van vers bereide maaltijden vullen de ruimte en laten monden wateren.

Verder door de gang bevindt zich een trap omhoog, met een lift ernaast voor de passagiers. Deze komen uit op een set kamers van 3 meter breed en 6 meter lang, voorzien van alle comfort en eenvoudig aan te passen naar de wensen van de bewoner, zelfs culturele aanpassingen zijn eenvoudig en modulair in te richten. De passagiers voelen zich hier meteen thuis, de luxe en het gemak van de kamers bieden een welkom toevluchtsoord tijdens hun reis.

Nog verder door bevindt zich een trap naar de machinekamer, met een grote ruimte voor reserveonderdelen voor de motoren. Er is ook een sluis naar buiten, zodat de motoren via een ruimtewandeling gerepareerd kunnen worden. De hoofdengineer, gekleed in zijn ruimtepak, staat klaar om, indien nodig, veilig de ruimte in te gaan.

Links en rechts achteraan het schip zitten twee motoren. Ze lijken erg klein, maar zijn bijzonder sterk en kunnen in beide richtingen de stuwkracht sturen. Kleine stuwkaketten zijn aan de zijanten verwerkt in het chassis, klaar voor laterale bewegingen.

Terwijl de Stellaire Zwaan op het dok van ruimtehaven Waddinxveen stond, is de bemanning druk bezig met het volladen van de voorraden en reserves van het schip. Het complement bemanning bestaat uit een kapitein, Tactisch officier, veiligheidsofficier, communicatiespecialist, een arts, een ingenieur, een astrofysicus en een kok.

De Stellaire Zwaan is een schip dat al meer dan dertig jaar dienst doet in de Aardse ruimtevaart, door uitstekend onderhoud is ze ook al tien jaar langer aan het werk dan het gemiddelde schip. Geluk valt daar ook zeker onder, ze is in haar reizen verbazingwekkend weinig geraakt door stofdeeltjes, meteorieten en klein puin. Doordat ze al zo lang dienst doet, is het schip al bekend, ook haar kapitein, Leo Stern, vliegt inmiddels al bijna tien jaar als haar kapitein met haar. In de laatste twintig jaar heeft hij Kai Meteor als tactisch officier meegenomen op zijn reizen. De twee mannen zijn al meer dan dertig jaar bevriend, en voelen elkaar blindelings aan.

De opwindning over de aankomende lange reis was voelbaar. Eerst zouden ze naar Paxos gaan om een Paxiaanse ambassadeur op te halen. Voorheen was Paxos bekend als Sirius, maar sinds de ontdekking van de Paxianen, die het zelf Paxos noemen, is die naam overgenomen. De naam van de Paxiaanse ambassadeur, zoals die van bijna alle Paxianen, is voor mensen gewoonweg niet uit te spreken door de complexe taalnuances.

Na bevoorrading in te slaan, door naar Alpha Centauri, met name Proxima Station. Proxima Station, het eerste verre station dat ooit door mensen is gebouwd buiten ons zonnestelsel, is een indrukwekkend bouwwerk. Bovenop heeft het een diskvorm van 3 kilometer in diameter, en een waterstof schep die net in de corona van de zwakke rode ster dipt. Deze brandstof wordt gebruikt om schepen bij te vullen voor langere reizen en om het station zelf in zijn baan om de ster te houden, als je geluk hebt met de aanvliegroute, is die dip in de corona een bijzonder schouwspel, door kleuren en een wervelende stroom stof waar de schep door heen maalt.

De grote ring van het station herbergt een bruisende promenade. Hotels, onderkomens, restaurants en vergaderzalen vullen de ruimte, en je kunt de bedrijvigheid voelen terwijl mensen en andere wezens zich door de gangen bewegen. De restaurants en hotels draaien om de as van het station, waardoor ze drie keer per etmaal zicht hebben op de ster. De rode gloed van de ster werpt een

mysterieuze schijn over de promenade, wat een bijna magische sfeer creëert. Ook hier staan schepen op een geostationaire baan. De schepen zonder eigen landingsvoertuigen worden heen en weer gevlogen met de paar landingsvoertuigen van het station. De piloten manoeuvreren behendig tussen de ruimtevaartuigen, hun gezichten strak van concentratie.

In die vroege jaren werden er veel generatieschepen de kosmos in gestuurd om een nieuw thuis te vinden. Het was een tijd van hoop en avontuur. Diverse richtingen van de kosmos werden verkend; de meeste schepen zijn richting het Andromeda-sterrenstelsel gegaan, maar die zijn nog niet eens uit de nabijheid van de Melkweg, ondanks hun hoge snelheid. Veruit de meeste schepen zijn binnen onze Melkweg gebleven, in de hoop bewoonbare planeten te vinden. Enkele schepen zijn de Melkweg uitgestuurd en hebben inmiddels al de uiterste grens bereikt, op weg naar de Grote Magellanische Wolk. Dit sterrenstelsel ligt nog binnen onze lokale groep, maar is nog steeds ruim 163.000 lichtjaar verwijderd.

Inmiddels wonen mensen nog steeds op Aarde, maar ook op Vega-3, dankzij het eerste generatieschip, de Eeuwige Hoop, dat een bewoonbare planeet vond en koloniseerde. Sarah Saxon was de kapitein van dat schip. Hoewel het schip zelf doorgevlogen is, heeft de helft van de bevolking besloten daar te blijven en een nieuw thuis op te bouwen. De mensen daar zijn geëvolueerd naar esthetisch mooiere versies, daardoor worden vrijwel alle modellen, acteurs en andere mediapersoonlijkheden exclusief van daar gevraagd.

De witte ster heeft over diverse generaties voor dit effect gezorgd, hoewel de initiële kolonisten dit zo veel mogelijk hebben proberen te sturen door middel van technieken zoals DNA-herstructurering en genetische manipulatie. Dit was iets wat op Aarde toen al, en nu nog steeds, verboden is, maar zo ver weg was het niet te handhaven. Echter, ook op Vega-3 is dit nu een verboden praktijk geworden, omdat er gedurende diverse generaties veel misging, wat bijna zorgde voor het uitsterven van de mensheid daar.

Inmiddels is de groei weer in stijgende lijn, en is Vega-3 een degelijke partner geworden van de Aardse mensheid.

Van Vega-3 komt Zara Zonraad, een vrouw van begin dertig. Hoewel ze met haar bronskleurige lange haar en groene ogen ook echt een mooie verschijning is, is het haar handigheid met mechanische apparaten waardoor ze uitblinkt.

Op Vega-3 zijn het vooral modellen en acteurs die bovenaan de pikorde staan, heeft Zara zich altijd staande kunnen houden, doordat ze alle audiovisuele apparatuur werkend kon houden, hiermee heeft ze onder haar eigen volk respect verdiend.

Toch voelde ze zich niet helemaal thuis op Vega-3 en is op haar achttiende naar de Aarde verhuisd, waar ze beter mee kon in de samenleving, vooral omdat op Aarde

iedereen gelijke kansen heeft.

Ongeveer vijf jaar geleden heeft ze de opleiding op de Ruimtevaart Academie afgerond en vliegt al menig missie op diverse schepen. Dit wordt haar eerste missie op de Stellaire Zwaan.

Harry Biggins, een man van vijfendertig, met kastanjebruin haar, een volle snor en een uiterst charismatisch voorkomen en gedrag, is de kok van de Stellaire Zwaan, en heeft al enkele reizen met de Stellaire Zwaan gemaakt.

Zijn handigheid in de keuken viel jaren geleden op toen hij werd ontdekt in de keuken van een restaurant in Schiedam, waar hij woont, door een scheepskapitein, de ruimtevaart had een drastisch tekort aan koks, en is in recordtijd door de ruimtevaart academie gegaan, zijn kookkunsten, maar ook zijn positieve inborst hebben hem daarbij geholpen.

Hij geniet al enige bekendheid binnen de muren van Ruimtehaven Waddinxveen, omdat hij zo efficiënt gerechten voorbereid en kookt, lijkt het een beetje op magie.

Al enige weken is de bemanning al aan boord om koortsachtig alles op orde te krijgen voor de reis. In die tijd zijn Zara en Harry elkaar niet onopgemerkt gebleven.

Tussen de klussen door proberen ze steeds een glimp van elkaar op te vangen.

Bijna ongezien was er een onuitgesproken dans gaande in de metalen gangen van het schip. Zara, wiens handen normaal gesproken bedekt waren met het vet van de machinekamer, vond zichzelf steeds vaker in de buurt van de keuken, niet voor een extra portie van Harry's befaamde roze koek, maar voor de kans op een vluchtige ontmoeting. Haar ogen glinsterden elke keer als ze zijn lach hoorde, en haar hart maakte een sprongetje bij het zien van zijn silhouet.

Harry, wiens lach net zo hartverwarmend was als zijn gerechten, merkte op dat zijn voorraadkast vaker werd bezocht door de engineer. Hij wist dat het niet de glans van zijn pannen was die haar aandacht trok. Toch zei hij niets, koesterde de momenten van stilte tussen hen, waarin hun ogen net iets te lang in elkaars veld bleven hangen. Zijn hart klopte iets sneller elke keer dat hij haar zag, en hij voelde een warme gloed opkomen bij elke uitwisseling van blikken.

De rest van de bemanning was in het begin te druk met hun taken om de subtiele veranderingen op te merken, dit was echter maar voor korte duur.

Leo was gefocust op de naderende diplomatieke missie, terwijl Luitenant Ava Orion haar communicatiekanalen in de gaten hield voor signalen van Paxos. Met haar gezicht strak van concentratie, miste ze de stille interacties tussen Zara en Harry. Ondertussen observeerde Milo Pulsar de sterren, vooral ter controle of ze de juiste richting aanhielden. Hij ademde diep in de koele lucht van de controlekamer, gerustgesteld door de voorspelbare dans van de hemelse lichamen.

Milo was een jongen van net twintig, net afgestudeerd van de ruimteacademie, waar hij uitblonk in astrofysica, een vakgebied dat hem erg goed lag en erg makkelijk af ging.

Hij heeft een goudbruine huid, met donkerbruine ogen. Zijn baardje en snor houdt hij dun, zodat ze niet te prominent worden.

Doordat hij net is afgestudeerd, wordt dit zijn eerste reis, zijn avontuurlijke houding, gebundeld met een nuchtere kijk op zaken, en talent in astrofysica heeft hij deze kans met beide handen aangegrepen.

Vooralsnog zag het er allemaal goed uit.

Na een paar weken versnellen om buiten bereik van de aarde te komen, zou de kwantumaandrijving worden ingeschakeld. Ze zouden in een oogwenk in de buurt van Paxos zijn, waarna twee weken vertraging zou worden ingezet om normaal aan te komen. De kwantumaandrijving, gevuld met een mix van Helium-3 en Waterstof, veroorzaakte een enorme radioactieve gammastraling. Daarom was een minimaal twee weken durende versnelling noodzakelijk om de veiligheid van de mensheid te garanderen.

De aandrijving was goed beschermd met een meter water voor de machinekamer, wat de straling goed absorbeerde, waardoor de bemanningszijde van het schip veilig was. Omdat de straling alleen radioactief was tijdens een sprong, vervloog deze ook snel daarna. In de meeste gevallen werden de twee weken vertraging gebruikt om de kamer beter te koelen en te rusten, zodat daarna onderhoud kon worden gedaan. Dit stukje techniek moest 100% goed werken, anders konden er onbekende problemen ontstaan. Een missprong is wel eens voorgekomen; die schepen nooit meer teruggevonden.

Om een juiste kwantumsprong te maken, moest de mix van Helium-3 en Waterstof exact berekend en uitgevoerd worden. De richting van het schip moest precies op doel zijn, en alle onderdelen moesten in orde zijn. Het grootste gevaar van de kwantumsprong is de enorme gammastraling die naar achteren wordt uitgestraald. Een schip zo groot als de Stellaire Zwaan zou de atmosfeer van een planeet kunnen wegvagen als deze sprong te dichtbij wordt ingezet. Daarom is het noodzakelijk om eerst minimaal twee weken te versnellen om buiten het bereik van de planeet te komen.

In de schaduw van Ruimtehaven Waddinxveen, waar de ochtendzon de metalen structuren in een oranje gloed zette, begon de bemanning van het ruimteschip aan de laatste voorbereidingen voor de lancering. De lucht was gevuld met een mengeling van anticipatie en de scherpe geur van de ioniserende Helium-3

brandstof. De spanning was voelbaar, terwijl iedereen zich klaar maakte voor het avontuur dat voor hen lag.

Zara controleert de energievoorraden, haar vingers glijden behendig over het holografische bedieningspaneel. De groene indicatielichten bevestigen dat alle systemen operationeel zijn. Ze ademt diep in en uit, tevreden met het resultaat, voordat ze zich omdraait en Harry ziet, die net de horticultuurkamer uitkomt met een datapad in zijn hand.

Harry kijkt naar haar en geeft haar een warme glimlach. “Ziet er goed uit, Zara. Oh, en de motoren ook. De voedselvoorraden zijn aangevuld, en de planten groeien al lekker in de horticultuurkamer, klaar voor de reis. Hoe staat het met jouw motoren?” Zara bloost lichtjes en beantwoordt zijn glimlach. “Alle systemen werken naar behoren. We zijn klaar om de sterren te doorkruisen.”

Er hangt een moment van stilte tussen hen, een onuitgesproken begrip dat meer zegt dan woorden kunnen uitdrukken. Hun blikken kruisen elkaar, en voor een kort moment lijkt de tijd stil te staan. Harry voelt zijn hartslag versnellen en merkt een warme gloed op in zijn borst.

Harry breekt dan de stilte met een lichte trilling in zijn stem. “Ik heb wat nieuwe recepten die ik wil uitproberen tijdens de reis. Misschien kun je me helpen door te proeven en vertellen wat je ervan vindt?”

Zara’s ogen sperren zich opgewonden open. “Dat zou ik leuk vinden. Eten is tenslotte de brandstof voor de ziel, nietwaar?”

Ze delen een lach, en terwijl ze terugkeren naar hun taken, blijft de onuitgesproken aantrekkingskracht tussen hen in de lucht hangen, een subtiele dans van emoties en professionaliteit. Zara voelt een opwinding tintelen in haar vingertoppen, terwijl Harry’s gedachten afdwalen naar de momenten die ze samen kunnen delen tijdens de reis.

Enkele uren later begint de Stellaire Zwaan met de reis. De motoren ronken diep in het schip, dat vrij hevig schudt terwijl het loskomt van het dok. Zara houdt zich stevig vast aan het bedieningspaneel, haar blik geconcentreerd op de meters voor haar. Dan wordt het geheel qua schudden veel rustiger, maar het geronk van de motoren houdt aan. Uit de ramen is te zien dat alles op de grond kleiner wordt, terwijl de Zwaan een hoek aanneemt om uit de dampkring te rijzen.

Na enkele minuten wordt de lucht zwarter en zwarter. Zara bedient de motoren alsof het een oma is die een zachte behandeling krijgt, haar vingers glijden liefdevol over de knoppen en schakelaars. Het geronk wordt steeds rustiger, als een spinnende kat die tevreden in slaap valt, tot alleen een constant gezoem over blijft.

Als de Zwaan de atmosfeer heeft verlaten, plannen ze een koers uit het zonnestelsel om richting Paxos te gaan. De Aarde wordt langzaam aan steeds kleiner, en Milo is

de enige die dat op zijn monitors ziet. Hij zet zijn headset af en staart naar het scherm, zijn lippen vormen zachtjes de woorden, "Dag Aarde, tot over een paar weken." terwijl een golf van nostalgie over hem heen spoelt.

In de keuken van het ruimteschip, inmiddels ver weg van de aardse keukens, is Harry bezig met het bereiden van een maaltijd die troost bood, zelfs op lichtjaren van huis. De potten en pannen stomen en sissen, terwijl hij met de precisie van een chef die zijn ingrediënten net zo goed kent als zijn schip. Hij glimlacht tevreden terwijl hij de ingrediënten roert, de geur van kruidige specerijen vermengt zich met de zoete aroma's van Fries fruit. Hij voelt een warme gloed van voldoening opkomen terwijl hij een maaltijd creëert die een symfonie van smaken belooft.

Hij legt de laatste hand aan een ovenschotel die een palet van kleuren toont, zo levendig als de nevels van Nebulon. Het is een gerecht dat evenzeer een lust voor het oog als voor de tong.

Met een tevreden glimlach plaatst Harry twee borden op het kleine tafeltje dat hij in de eetzaal heeft klaargezet. Het tafellinnen is wit als sterrenlicht, en de kunstkaarsen flikkeren zachtjes, waardoor een intieme sfeer ontstaat.

Hij hoopt dat Zara, met haar scherpe ingenieursverstand, de zorg en aandacht die hij in de maaltijd heeft gestoken zal waarderen. Zijn hart klopt iets sneller bij de gedachte aan haar reactie, en hij kan niet anders dan glimlachen terwijl hij de laatste voorbereidingen treft.

Als Zara de eetzaal binnenkomt, wordt haar aandacht meteen getrokken door het tafeltje en de geurige belofte van een heerlijke maaltijd. Haar ogen ontmoeten die van Harry, hun blikken spraken een taal die geen vertaalcomputer kon begrijpen. Zara kijkt naar de tafel, haar ogen wijd open van verwondering. "Harry, dit ziet er... ongelooflijk uit. Als dit voor de ambassadeur is, steel ik zijn stoel."

Harry grijnst en gebaart naar de stoel. "Dan noem ik je bij deze ambassadeur van mijn keuken. Ga zitten, proef en vertel me wat je ervan vindt."

Zara gaat tegenover hem zitten, haar ogen nog steeds vol verwondering. Ze neemt een hap en even is het alsof de hele eetzaal verdwijnt.

Harry kijkt haar aan zonder iets te zeggen, maar zijn blik verradt alles.

Zara sluit haar ogen, zucht zachtjes, een glimlach verschijnt op haar gezicht, "Dit is... verrukkelijk, Harry. Ik heb nog nooit zoiets geproefd."

Met elke hap van de zorgvuldig bereide maaltijd, kan Zara het niet helpen maar zachtjes te kreunen van genot. De rijke smaken dansen op haar tong, Zara sluit even haar ogen en ademt diep in. De smaken zijn rijk, warm, troostend. Wanneer ze haar ogen weer opent, vangt ze Harry's blik, en een zachte bloes kleurt haar wangen en haar glimlach verschijnt vanzelf.

Harry grijnst en vraagt met gespeelde bescheidenheid: “Je kijkt alsof ik je net heb gered van een rantsoenreep.”

Zara lacht, haar glimlach nog steeds niet onder controle. “Je wéét dat dit het beste is dat ik in weken gegeten heb.”

Haar stem klinkt luchtig, maar de twinkeling in haar ogen verradt iets anders. Ze probeert haar bewondering te verbergen, al weet ze dat het zinloos is tegenover iemand die al sinds enkele jaren bekendstaat als een van de beste koks in het Ruimtegilde.

Later die avond bevinden Zara en Harry zich op het observatiedek. Het licht staat laag, de sterren buiten lijken bijna tastbaar. Links glijdt de halve maan voorbij — haar kraters scherp omlijnd in het zwakke zonlicht.

Zonder woorden leunt Zara tegen hem aan en laat haar hoofd op zijn schouder rusten. Harry slaat zijn arm om haar heen, zonder aarzeling.

Ze zitten stil. De ruimte zegt niets. Dat hoeft ook niet.

Na een tijdje staan ze op. De stilte lijkt hen te volgen terwijl ze naar de slaapvertrekken lopen. Bij Zara’s deur blijven ze staan. Ze kijken elkaar aan. Eén blik — genoeg gezegd.

De gang is stil. Alleen het zachte zoemen van het schip houdt hen gezelschap.

Zara kijkt hem aan — lang, zonder iets te zeggen, terwijl Harry’s ogen een mix van verrassing en ontluikende affectie weerspiegelen. Geen van beiden zegt iets. Ze bewegen niet, maar vertrekken ook niet.

Dan, zonder een woord, leunt Zara naar voren en kust hem. Het is geen groot gebaar. Geen vuurwerk. Maar het is écht.

Harry reageert langzaam, alsof hij bang is het moment te breken. Maar als hun lippen elkaar vinden, is het antwoord duidelijk — en stil, zoals de ruimte zelf.

Zara glimlacht nog even naar hem en stapt haar kamer binnen, haar hart licht en haar hoofd vol.

In de gang blijft Harry even staan. Hij draait zich om, zucht diep... en dan ontsnapt er een klein, vreugdevol geluid — geen echte kreet, eerder een zachte uitbarsting die hij niet langer kon tegenhouden.

Aan de andere kant van de deur hoort Zara het. Ze glimlacht, haar wangen rood, en leunt even tegen het aluminium van de deurpost.

Dan laat ze zich met een zucht op het bed zakken, haar gedachten al bij Harry — en bij dat éne moment.

De eetzaal ligt in warm ochtendlicht, terwijl Harry fluitend door de keuken beweegt, druk in de weer met het ontbijt. De geur van verse koffie, warme broodjes en roze

koeken vult de ruimte — genoeg om zelfs een slaapwandelaar wakker te maken. Kai is de eerste die binnenkomt, zijn neus al op het spoor van de roze koeken. Hij werpt een goedkeurend knikje naar de geurmuur en schuift aan alsof hij de tafel zelf had gereserveerd.

Terwijl de rest van de bemanning volgt, werkt Harry aan één bord dat nét even anders is. Op Zara's ontbijtbord steekt een klein prikstokje, met een hartje uit een plakje marsepijn. Een stil gebaar.

Hij glimlacht, maar zijn hand trilt toch licht wanneer hij het hartje plaatst. Zijn gedachten dwalen terug naar gisteravond.

Wanneer Zara, nog half slaapdronken, de eetzaal binnenkomt, valt haar blik op het speciale bord.

Haar ogen ontmoeten die van Harry. Ze glimlacht — kort, maar oprecht — en hij glimlacht terug.

De rest van de bemanning zwijgt beleefd, al heeft iedereen het allang door. Zelfs Kai kijkt even op van zijn bord, grijnst, en schuift zonder iets te zeggen wat ruimte opzij. Harry overhandigt haar het bord met een knipoog. “Goedemorgen, Zara. Ik hoop dat je dag net zo stralend begint als de sterren buiten.”

Ze ziet het hartje in het midden. Een zachte trilling trekt door haar borst, en voor ze het weet glijdt er een traan over haar wang. Ze veegt die snel weg.

“Dank je, Harry,” zegt ze met een lachje. “Een beetje cliché, maar ik vind het geweldig.”

Hun blikken blijven nog even hangen. Het moment is klein, maar voelt groot. En even lijkt de rest van het schip te vervagen.

Nu de drukte van de lancering achter hen ligt, is het voor de rest van de bemanning overduidelijk: tussen Harry en Zara is iets aan het ontstaan.

De stille blikken. De kleine glimlachen. De woorden die in de lucht blijven hangen. Niemand zegt er iets van — en niemand veroordeelt het. Integendeel: ze zijn er stilletjes blij om.

Kapitein Leo Stern, een man die meer sterrenstelsels heeft gezien dan de meeste mensen ontbijtjes, glimlacht als hij de twee observeert. Hij herkent het: dat broze begin van iets echts. Het herinnert hem aan vroeger. Aan haar.

Luitenant Ava Orion, normaliter scherp gefocust op inkomend en uitgaand verkeer, vindt haar aandacht ineens gericht op een nieuwe frequentie — die van blikken en betekenis. Ze knikt één keer naar Harry. Geen woorden nodig.

Dokter Lyra Benning, waakhond van zowel lichaam als geest, ziet wat er gebeurt en maakt geen notitie. Ze weet: verliefdheid is soms het beste medicijn in de leegte tussen de sterren.

Milo Pulsar, de altijd dromerige astrofysicus, legt zijn datapad niet neer, maar zijn gedachten dwalen af. Relaties zijn net sterren, denkt hij. Ze stralen, verdwijnen, of vormen nieuwe werelden.

Tara Nova, hoofd veiligheid, zegt niets — zoals gewoonlijk. Maar haar ogen houden ze in de gaten. Niet om hen te stoppen, maar om hen te beschermen.

En dan is er Kai Meteor, tactisch officier met een hart voor snacks. Hij grijnst wanneer hij Zara en Harry ziet. Niet alles wat onverwacht gebeurt in de ruimte is gevaarlijk, realiseert hij zich. Sommige dingen zijn gewoon... goed.

Als sterrenreizigers in een stalen cocon begrijpen ze het allemaal: wekenlange isolatie is geen kleinigheid. Maar het zijn de kleine momenten van menselijkheid — een blik, een aanraking — die de reis draaglijk maken.

En tussen Harry en Zara zijn die momenten er volop.

In de gangen, tussen zoemende leidingen, of zelfs in de koele schaduw van de koelkast, weten ze elkaar te vinden. Snelle kus, korte knuffel. Denken dat niemand kijkt.

Maar iedereen kijkt.

Kai, altijd scherp op de tactische schermen, vangt via een beveiligingscamera weer zo'n scène op. Hij grijnst en schuift zijn stoel iets naar Tara. "Ze denken echt dat ze onzichtbaar zijn."

Tara heft een wenkbrauw en mompelt: "Bijna schattig. En eerlijk? Best welkom, die afleiding."

De bemanning zwijgt er verder over. Geen grappen, geen bemoeienis. Ze laten het gebeuren. Omdat iedereen aan boord weet: In de leegte tussen de sterren is zelfs een klein beetje liefde al genoeg om licht te geven.

Tara meldt zich voor haar wekelijkse rapport bij Kapitein Leo Stern. Met een datapad onder haar arm stapt ze zijn kantoor binnen — routine, met een vleugje amusement. "Kapitein," zegt ze terwijl ze hem het datapad overhandigt, "het schip draait op volle capaciteit. En voor zover ik kan nagaan: Harry en Zara blijven professioneel tijdens hun dienst."

Leo kijkt haar aan met één opgetrokken wenkbrauw. "En buiten hun dienst?"

Tara grijnst. "Laat ik zeggen dat ze... creatieve invullingen geven aan hun vrije tijd."

De kwantumaandrijfkamer was hun laatste ontmoetingsplek. Geen grensoverschrijdend gedrag, maar ik vond dat het vermelden waard.”

Leo laat een korte glimlach zien, al blijft zijn blik scherp. “Breng ze bij me. Tijd om wat basisregels vast te leggen.”

“Begrepen,” zegt Tara. Ze tikt het datapad uit, draait zich om en loopt richting de uitgang. “Ik laat ze zich melden.”

Later die ochtend, in de rust van de kapiteinskamer, zitten Harry en Zara tegenover Leo Stern. De spanning hangt tussen hen in, maar Leo blijft kalm, bijna vaderlijk.

“Jullie inzet en werkhouding zijn uitstekend,” begint hij. “Daar wil ik niets aan afdoen. Maar we moeten het even hebben over jullie... vrijetijdsbesteding.”

Harry en Zara wisselen een blik. Kort. Schuldig, maar ook nieuwsgierig.

Leo kijkt even naar zijn bureau, dan terug naar hen. “Ik snap het. Dit schip is jullie thuis, en persoonlijk contact hoort daarbij. Maar veiligheid staat voorop. De kwantumaandrijfkamer is geen plek voor romantiek. Als daar iets fout gaat, zijn jullie er niet meer om sorry te zeggen.”

Zara knikt meteen, zichtbaar ongemakkelijk. “Dat was mijn fout, kapitein. Ik werk daar — ik had beter moeten weten. Helium-3 en hitte zijn geen romantische combinatie.”

Leo grinnikt zacht. “Vooral die laatste niet. Maar goed, ik vertrouw erop dat jullie het in het vervolg wat verstandiger aanpakken. Dit team is een familie — en dat betekent dat we elkaar beschermen.”

Harry en Zara staan op. De spanning is nog niet helemaal weg, maar lichter.

Begripvoller.

Buiten de deur blijven ze even staan. Ze kijken elkaar aan.

“Denk je dat ze het allemaal weten?” fluistert Zara.

Harry fronst. “Geen idee. We zijn best voorzichtig geweest, toch?”

Ze draaien zich om en vangen Leo’s blik door het raam in de deur.

Hij lacht hardop. “Iedereen weet het. Al sinds de lancering. Maak je geen zorgen — niemand heeft er moeite mee. We zijn blij voor jullie.”

Die woorden breken de spanning in één klap.

Zara lacht. “Nou, dat scheelt.”

Harry knikt. “Fijn om te weten dat we niet stiekem hoeven te doen.”

Ze lopen weg, schouder aan schouder. Nog steeds een beetje verbaasd, maar ook opgelucht.

Dit keer voelt het niet meer als een geheim. Maar als iets dat mag bestaan.

In de dagen die volgden op hun gesprek met Leo, bleven Harry en Zara onbewust in hun oude gewoontes hangen, nog steeds voorzichtig met hun affectie in het openbaar. Maar de bemanning had andere plannen, een gebaar van acceptatie en gemeenschap voorbereidend. Zo nu en dan bijna weer naar de

kwantumaandrijfkamer, maar voor de deur beseffend dat ze daar niet in mogen hiervoor.

Op een avond, toen de bemanning zich verzamelde voor het diner, merkten Harry en Zara een verandering op in de eetzaal. In het midden van de ruimte stond een tafeltje voor twee, prachtig gedekt en verlicht door het zachte schijnsel van de sterren buiten.

Leo stond bij het tafeltje en glimlachte. “Harry, Zara, neem alsjeblieft plaats. Dit is voor jullie.”

De bemanning keek toe met warme glimlachen; sommigen knikten bemoedigend. Het was een stil maar duidelijk gebaar — een openlijke erkenning en viering van hun relatie.

Zara glimlachte zacht. “Jullie doen net alsof het iets bijzonders is... maar dank jullie wel.”

Harry sloeg een arm om haar heen. “Ja, echt. Dit betekent veel voor ons.”

Terwijl ze gingen zitten, voelden Harry en Zara de oprechte steun van hun medebemanningsleden. Een krachtig moment dat hen eraan herinnerde dat ze, zelfs in de leegte van de ruimte, nooit écht alleen waren.

Die avond, samen met hun nieuwe familie, werden banden aangehaald met verhalen, gelach en het eenvoudige delen van een maaltijd.

De reis ging nog een paar dagen verder, terwijl de Aarde langzaam tot een vale stip verschrompelde achter hen.

In de machinekamer — waar olie, helium-3 en metaal de lucht verzadigden — bracht Harry vaak tijd door met Zara. Bij elk bezoek viel zijn oog op een doek, losjes over iets heen gegooid. Het ding was er pas sinds kort, maar leek telkens van vorm te veranderen.

Op een dag, terwijl zijn blik weer afdwaalde, merkte Zara het op. Ze keek even om zich heen, alsof ze iets anders wilde aansnijden, en zei luchtig: “Oh, dat? Da’s een gevoelig onderdeel van de motor. Kan absoluut geen stof verdragen, maar het moet nodig gerepareerd worden.”

Harry knikte. “Kan ik helpen?”

Zara glimlachte. “Zeker. Maar niet met dat ding, dat red ik wel. Jij mag mij hier helpen. Geef je me die steeksleutel?” Ze wees naar een kist vol gereedschap.

Harry gaf haar het juiste stuk aan, en al snel waren ze samen aan het sleutelen aan een van de scheepsmotoren. Zijn hulp versnelde niet alleen het werk, maar vulde de ruimte met een vertrouwd soort teamwork.

Tegen het einde van de dag zaten ze onder de olie en motorgruis. Maar dat deerde hen niet — ze lachten, plaagden elkaar, en werkten door. Het doek bleef onaangeroerd liggen, een zwijgend mysterie op de werkbank.

En hoewel Harry Zara's uitleg aannam, bleef er een knagend gevoel. Misschien zat er wel iets anders onder. Iets wat ze samen konden bouwen.

Na enkele dagen van halfslachtige uitvluchten en veelbetekenende blikken was het zover. Zara rolde een kar de keuken in, het object nog steeds bedekt.

Harry stond meteen op. Zijn nieuwsgierigheid had zich al die tijd opgehoopt als stoom in een snelkookpan.

Samen zetten ze de kar neer. Zara keek hem aan, haar ogen twinkelend van verwachting.

"Dit heb ik voor jou gemaakt," zei ze. Ze gebaarde naar het doek. "Trek het eraf." Met trillende handen en een grijns die hij niet kon onderdrukken trok Harry de doek weg.

Eronder stond een glanzende hogedrukpan, gepolijst tot in perfectie.

"Het is geen gewone kookpan," legde Zara uit, haar gezicht trots en een tikje verlegen. "Deze verkort het kookproces, en houdt de smaken beter vast. Voor jouw culinaire capriolen, chef."

Harry's mond viel open, en toen schoot hij in de lach. "Wat ben je toch geweldig." Hij liep om de kar heen, trok haar in zijn armen, en gaf haar zonder aarzelen een zoen.

Even later, in de eetzaal waar de bemanning zich had verzameld, hing een sfeer van nieuwsgierigheid, vrolijkheid en warme blikken. Niet om de pan — maar om wat die betekende.

Terwijl Harry's ogen de ruimte scannen, vangt hij een glimp op van Lyra en Tara, dicht tegen elkaar aan, hun armen liefdevol verstrengeld.

Een warme glimlach speelt om zijn lippen terwijl hij kort naar het paar knikt — een stille erkenning van hun verbondenheid. Geschrokken door zijn blik laten Lyra en Tara elkaar snel los, alsof ze op heterdaad betrapt zijn. Maar Harry, met een subtiële draai van zijn lichaam, zorgt ervoor dat de rest van de bemanning niets merkt van deze kleine interactie.

Zijn aandacht keert terug naar Zara en de hogedrukpan die voor hem staat. Met een gevoel van dankbaarheid en opwinding is hij klaar om de pan in gebruik te nemen.

Hij vergeet even alles om zich heen, zelfs Zara, terwijl hij zich concentreert op het snijden van groenten en kruiden, zijn handen dansend met precisie en zorg.

Zara kijkt toe, haar ogen gevuld met verwondering en bewondering voor de man die haar hart heeft veroverd. Ze ziet hem niet alleen als haar partner, maar ook als de culinaire tovenaars die keer op keer wonderen verricht met simpele ingrediënten. En terwijl Harry zich verliest in zijn passie voor koken, zijn nieuwe snelkookpan al gebruikend alsof hij nooit anders heeft gedaan, voelt Zara een diepe verbondenheid met hem — wetende dat dit de man is met wie ze de sterren wil verkennen.

Na een gezellig avondmaal, waar de geur van Harry's nieuwste creatie nog in de lucht hangt, vinden Lyra en Tara hun weg naar de keuken. Daar treffen ze Harry en Zara aan, verward in wat meer op een watergevecht lijkt dan een afwasbeurt. Zeepsop siert hun gezichten en kleren, en het aanrecht is een getuige van hun speelse strijd, terwijl de stapel vaat bijna onaangeroerd blijft.

Lyra kucht zachtjes om hun aandacht te trekken, haar wangen kleuren lichtrood bij het besef dat ze het stel in een intiem moment heeft betrappt. Harry draait zich om, zijn handen druipend van het sop, en loopt naar hen toe. Hij pakt de handen van Lyra en Tara — die nu ook nat worden van zijn aanraking — en spreekt ze bemoedigend toe met een glimlach.

Harry kijkt met een glimlach, "Geen zorgen, jullie zijn hier net zo thuis als wij. En als jullie samenzijn geheim moet blijven, blijft het ook in de keuken."

Zara, die de interactie opmerkt, veegt snel haar handen af aan haar schort en voegt zich bij het groepje. Ze legt haar handen op de schouders van Lyra en Tara en bevestigt Harry's woorden met een warme blik.

Zara zegt zacht, "We zijn allemaal één grote familie hier."

In de keuken, nu gevuld met gelach en gedeelde blikken van verstandhouding, vormen ze een cirkel. De banden van vriendschap en emoties verstrengelen zich, net als de armen van Lyra en Tara eerder die avond. Samen staan ze daar, vier harten die kloppen in het ritme van het ruimteschip — een vriendengroep gevormd door avontuur, steun en de onuitgesproken belofte om elkaar door dik en dun bij te staan.

Het ruimteschip gleed stil door de uitgestrektheid van de ruimte, onopgemerkt door de zwarte leegte die hen omringde.

Tara klopte op de deur van Leo's kantoor voor haar wekelijkse veiligheidsrapport. De deur zwaaide open en ze stapte naar binnen, een datapad in haar hand.

Ze overhandigde het aan Leo en zei bijna monotoon, "Kapitein, alle systemen functioneren naar behoren. We zijn groen over de hele linie."

Leo nam het rapport aan en knikte tevreden, maar merkte een lichte aarzeling in haar houding op.

Leo kijkt haar met oprechte interesse aan, "Is er nog iets anders?"

Tara keek even weg, zichtbaar ongemakkelijk. "Nou, het is misschien niets, maar... er lijken meer relaties te ontstaan binnen de bemanning. Zelfs onder de officieren."

Haar blik gleed even omlaag. "Lyra en ik..." Ze stopte, licht aarzelend.

Leo leunde achterover in zijn stoel, een begripvolle glimlach rond zijn lippen. "Wij zijn nu twee weken onderweg naar Paxos. Het is natuurlijk dat emoties elkaar vinden in zo'n afgesloten ruimte. Het leidt tot banden, tot relaties. Het is menselijk."

Tara knikte, zichtbaar opgelucht door zijn reactie. Zijn begrip gaf haar een gevoel van rust, alsof een onzichtbare druk van haar schouders viel.

Leo glimlachte breed — het kuiltje in zijn kin werd dieper. “Zolang het werk er niet onder lijdt, zie ik geen probleem. We zijn hier allemaal ver van huis. Het is belangrijk om steun bij elkaar te vinden.”

Met een gevoel van gemeenschap en verbondenheid verliet Tara de kamer. Ze wist nu dat de reis naar Paxos meer was dan alleen een missie; het was een reis vol menselijke ervaringen en relaties — oneindig als de sterren zelf. En een team dat dat accepteert en omarmt.

De deur sloot zich zachtjes achter haar, en Leo bleef achter in de stilte die haar vertrek naliet. Hij opende langzaam een lade in zijn bureau en haalde er een zorgvuldig bewaarde foto uit.

Met een diepe zucht draaide hij zijn stoel naar het raam, waar de sterren eeuwig voorbij gleden — zijn enige constante gezelschap op deze lange reis.

De foto trilde lichtjes in zijn handen terwijl hij keek naar het gezicht van Jennifer, een vrouw van net boven de vijftig met een lach die straalde als de sterren buiten.

Hij fluisterde zachtjes, zijn stem rauw van emotie, “Wij hadden het ook mooi, Jennifer. Ik ben blij dat deze jonge mensen elkaar vinden. Na tien jaar zonder jou... mis ik je nog elke dag.”

Een enkele traan gleed langs zijn wang en viel op de foto, een stille getuige van de liefde die hij nog steeds voelde. In de eenzaamheid van de ruimte, omgeven door de onmetelijkheid van het universum, voelde hij de afstand tot zijn verloren liefde schrijnender dan ooit.

Maar diep in zijn hart wist hij dat Jennifer zou hebben gewild dat hij doorging. Dat hij zijn bemanning zou leiden, zou steunen — net zoals zij hem altijd had gesteund.

Met een laatste blik op de foto plaatste hij die terug in de lade, veegde zijn tranen weg, en richtte zich opnieuw op de taak die voor hem lag.

De dag vordert gestaag, en voor sommige bemanningsleden neemt de werkdruk toe. Dan klinkt de intercom door het schip: “Bereid u voor op kwantumsprong.”

Als op commando haast iedereen zich naar zijn post, waar beveiligde stoelen wachten met verankeringsystemen voor de sprong.

In de machine- en controlekamer bevinden zich alleen Zara, Milo en Leo. Hun handen vliegen over de consoles, hun samenwerking naadloos hun uitspraken kort, monotoon maar professioneel.

Milo, “Huidige locatie?”

Leo, “Check. Coördinaten ingevoerd.”

Milo, “Doellocatie Paxos?”

Leo, “Check. Coördinaten bekend en geverifieerd.”

Milo richt zich tot Zara, “Brandstofmix?”

Zara, resoluut en zonder aarzeling, "73,411% waterstof tegenover 26,589% helium-3. Gemengd en stabiel. Klaar voor sprong."

Leo pakt de intercommicrofoon, "Alle posten bevestigd. Sprong in vijf... vier... drie..."

Zara activeert de kwantumaandrijving.

Met een felle flits verdwijnt het schip uit ons zonnestelsel — en plopt een fractie van een seconde later weer tevoorschijn, relatief dichtbij Paxos. De nabije ster straalt fel op de sensoren, terwijl de schil van de realiteit zich weer stabiliseert.

De sterrenhemel is licht verschoven ten opzichte van een seconde eerder — een detail dat alleen Milo opmerkt. Hij glimlacht zwak.

"Perfekte sprong," mompelt hij, meer tegen zichzelf dan iemand anders en de Stellaire Zwaan glijdt weer onmerkbaar verder door de ruimte, richting een planeet die toch al best een behoorlijk formaat heeft - maar onmiskenbaar niet de Aarde is.

De volgende dag zijn Harry en Zara alweer samen aan het werk in de keuken.

Harry, terwijl hij wat dromerig voor zich uit kijkt: "Op Aarde was ik kok in een restaurant. Er waren talloze ingrediënten beschikbaar, maar toch voelde ik me beperkt in mijn mogelijkheden. Hier, zwevend tussen de sterren, voel ik me pas echt vrij. De Paxiaanse keuken is een kunst op zich, en ik kan niet wachten om te ontdekken wat ik daarvan kan leren. Hopelijk hebben ze recepten die ik kan lezen."

Zara knijpt zachtjes in zijn hand. "Ik ben blij dat je hier bent, Harry. Vega-3 is prachtig, maar als engineer is het lastig om daar echt gewaardeerd te worden.

Iedereen verwacht dat je voor de camera staat, niet erachter — met gereedschap in je handen. Ik voelde me nooit echt thuis onder mijn eigen mensen."

Harry glimlacht. "Maar jij hebt je weg gevonden, tegen alle verwachtingen in. Je hebt je hart gevolgd, en je passie niet losgelaten."

Zara bloost licht. "We zijn misschien een onwaarschijnlijk paar, maar hier, op de Stellaire Zwaan, lijkt alles mogelijk. Zolang we het samen doen."

Voor het panoramische raam groeit de planeet Paxos gestaag in beeld. Uitgestrekte landmassa's en diepblauwe zeeën domineren het oppervlak — een wereld die belooft vol te zitten met ontdekkingen en avontuur.

Paxos is de tweede planeet rond de blauwe ster, en wordt begeleid door een enkele maan. De zwaartekracht in dit stelsel is merkbaar anders dan die van de Aarde: eb en vloed zijn minimaal, deels door de kracht van de ster zelf, die een zwaarder zwaartekrachtsveld heeft. Paxos ligt binnen het kortste segment van de zogeheten Goldilocks zone — het gebied rond een ster waar vloeibaar water kan bestaan. Te dichtbij en het verdampt; te ver en het bevriest.

Zelfs de maan heeft een atmosfeer — zuurstofrijk en stabiel. Hoewel mensen er zelden komen, wordt deze natuurlijke broeikas intensief benut door de Paxianen. Er

groeit een rijk scala aan flora, speciaal ontwikkeld en gekweekt voor de verfijnde Paxiaanse keuken. Het maakt Paxos en haar maan tot een unieke bestemming: een paradijs voor reizigers, dromers... en koks.

Leo roept zijn staf bijeen in de stafruimte — een kamer gevuld met holografische kaarten van sterrenstelsels en technische schermen die zacht gloeien. De spanning en opwindung zijn voelbaar wanneer de bemanning zich rond de centrale tafel verzamelt.

Leo kijkt streng, zijn stem autoritair en resoluut — zoals het een leider betaamt, "Ava, zorg voor contact met Paxos. We hebben brandstof nodig, vooral Helium-3, en extra voedsel voor de reis naar Alpha Centauri. Informeer ook of de Paxiaanse ambassadeur speciale verzoeken heeft. Die moeten dan mee op de bestellijst."

Ava knikt en begint direct met het afstemmen van de communicatieapparatuur op de lokale frequenties.

Leo richt zich vervolgens tot Harry, met een geamuseerde grijns, "Harry, jij gaat naar de planeet. Jij spreekt Paxiaans, als ik me goed herinner. Probeer wat lokale recepten te verzamelen. Jouw kookkunsten zouden ons wel eens nieuwe inzichten kunnen opleveren."

Harry knikt vastberaden, de verantwoordelijkheid voelbaar op zijn schouders.

Zara, verrast door Harry's taalkennis, frons licht — maar haar focus keert snel terug wanneer Leo haar aanspreekt, "Zara," zegt Leo met een knik, "je gaat met Harry mee. Kijk of je mechanische innovaties kunt vinden die ons kunnen helpen. En ja, geniet vooral van wat Paxos te bieden heeft aan een verliefd stel — maar zorg dat jullie op tijd terug zijn."

Zara's ogen lichten op bij het vooruitzicht nieuwe technologie te ontdekken, én bij het idee om samen met Harry een planeet te verkennen.

Dan kijkt Leo naar Milo, "Milo, neem het tweede landingsvoertuig en ga samen met Tara naar de maan van Paxos voor bodemonderzoek."

Milo en Tara wisselen een blik van begrip uit, zich bewust van het belang van hun missie.

"Komt in orde, Leo," zegt Milo kort.

Lyra, die had gehoopt ook naar de planeet te mogen, kijkt even teleurgesteld naar Tara — maar herpakt zich snel. Leo merkt het op en glimlacht, "Lyra, jij en ik blijven aan boord. Er is hier nog genoeg te doen. Bovendien moet er altijd minimaal één piloot aan boord blijven voor het geval er iets misgaat."

Met een knik van acceptatie — en een spoor van teleurstelling — keert Lyra zich naar haar console om zich voor te bereiden op haar taken.

Terwijl iedereen zich gereedmaakt voor zijn missie, vult de ruimte zich met een gevoel van eenheid en doelgerichtheid. De Stellaire Zwaan en haar bemanning staan op het punt de geheimen van Paxos en haar mysterieuze maan te ontrafelen.

Paxos is een planeet in de omgeving van een blauwe ster, wat zorgt voor een unieke lichtval op de gebouwen en het landschap.

Voor Zara is dat niets nieuws, aangezien Vega ook een blauwe ster heeft, maar de architectuur van de Paxianen verschilt duidelijk van wat ze gewend is.

Die architectuur is voornamelijk rond van vorm: alle daken zijn halve koepels en variëren in kleur. Regeringsgebouwen hebben een blauw dak, winkels een groen, woonhuizen een geel — al is dat voor mensen moeilijk te zien door de dominante blauwe gloed van de ster.

Voor Paxianen, die een veel breder lightspectrum kunnen waarnemen, zijn deze kleuren echter kristalhelder.

De planeet heeft een zwaartekracht die iets lager ligt dan die van de Aarde, ondanks dat ze wel een slag groter is.

Paxianen zelf zijn indrukwekkende wezens van bijna 2,5 meter lang, met vier armen en twee benen, waarbij de knieën naar achteren zijn gericht.

Hun ogen lijken op die van een kameleon: ze kunnen onafhankelijk van elkaar in verschillende richtingen kijken. In hun cultuur geldt het als beleefd om ten minste één oog op je gesprekspartner gericht te houden.

Hun mond loopt over de volledige breedte van het gezicht. Een tong lijkt te ontbreken, net als duidelijke lippen.

De Paxiaanse spreektaal is ongebruikelijk: er bestaan vaste woorden, maar toonverschillen, kraakjes en piepjes kunnen de betekenis volledig veranderen.

Harry woonde in zijn kinderjaren drie jaar op Paxos, en leerde de taal daardoor redelijk goed. Hij begrijpt het vrijwel volledig, al zijn sommige nuances simpelweg niet na te bootsen met een menselijk strottenhoofd.

Zijn ouders waren destijds ruimtelandaren, voornamelijk actief tussen Paxos en de Aarde.

Hij leerde al vroeg dat één enkel woord in het Paxiaans meerdere betekenissen kan hebben afhankelijk van de klanknuances. Zo vertaalt een vertaalcomputer een bepaald woord simpelweg als “planeet”, terwijl met de juiste nuance datzelfde woord juist “thuis” betekent — in de zin van het huis waarin je woont.

Zonder die nuance is de vertaling formeel correct, maar totaal niet wat bedoeld wordt. En dat is precies het probleem met automatische vertalingen: ze missen de culturele en emotionele lading.

Paxianen gebruiken het woord “planeet” trouwens zelden. De meesten zien Paxos niet als een losse entiteit in het universum, maar als een vanzelfsprekend geheel van hun bestaan.

De band met de Aarde wordt daarentegen wél erkend. De term die ze gebruiken betekent letterlijk “buren”, maar met de juiste nuances krijgt het de betekenis “vrienden”.

Dat maakt het Paxiaans lastig te begrijpen voor wie op technologie vertrouwt.

Daarom worden menselijke tolken die de taal écht beheersen veel ingezet.

Niet alleen door de Aarde, maar ook door de Paxianen zelf — die vinden gesprekken met mensen zoals Harry een stuk minder frustrerend dan het gestuntel van lompe vertaalcomputers.

Hoofdstuk 2 - Naar Alfa Centauri

Een paar dagen later, na een lange reis vanaf het startpunt na de kwantumsprong, daalde de Stellaire Zwaan majestueus af naar de ruimtehaven van Paxos. De motoren gromden zacht terwijl het schip zijn koers corrigeerde voor een perfecte landing.

Milo en Tara, gehuld in hun ruimtepakken, waren al vertrokken met een landingsvoertuig om de maan van Paxos te verkennen, nog voordat de landing werd ingezet. Ze zouden bodemonderzoek verrichten en monsters verzamelen voor verder onderzoek.

Harry en Zara stapten uit het ruimteschip, hun laarzen bonzend op het metalen platform. Hun missie was duidelijk: ze moesten op zoek naar maaltijdideeën voor de Paxiaanse ambassadeur, en naar technologische hulpmiddelen die de motoren efficiënter konden maken – of, als bonus, medicinale kruiden of beter kookgerei. Harry wist al dat de Paxianen een bijzonder kristal als lekkernij beschouwden; in gerechten werkte het als een soort aardappel, bekend en veelzijdig.

De kristallen waren relatief eenvoudig te vinden. Buiten de grotere steden lagen ze in bossen en open vlaktes, groeiend aan de oppervlakte als een soort glanzende paddestoelen van glas.

Harry, met een lichte bloes op zijn wangen, sprak zo nu en dan een van de Paxianen aan in hun eigen taal. Hoewel hij af en toe wat nuances miste, werd hem dat gemakkelijk vergeven. Het was al zeldzaam om een mens te zien – laat staan een die hun taal sprak.

Zijn woorden klonken vreemd in Zara's oren, maar de reacties van de Paxianen waren hartverwarmend. Ze werden enthousiast, hun ogen glinsterden als sterren, en ze begonnen langdradige verhalen te vertellen over hun geschiedenis, cultuur en de geheimen van de kosmos.

Harry moest ze af en toe vragen rustiger te spreken, omdat ze in hun enthousiasme soms sneller praatten dan hij kon volgen – wat geregeld tot komische taferelen leidde.

Met zijn scherpe blik en pragmatische instelling luisterde Harry geduldig terwijl een Paxiaanse ouderling hem vertelde over geneeskrachtige kruiden die groeiden op de zonovergoten heuvels van Paxos. Hij maakte mentale aantekeningen van de planten en hun toepassingen.

Zara, aan de andere kant van de kamer, was verdiept in een gesprek met een jonge Paxiaanse ingenieur over de nieuwste technologische snufjes die hun motoren konden optimaliseren. Ze gebruikte daarbij een vertaalcomputer, en zo nu en dan riep Harry de juiste vertaling door de kamer, zodat ze de correcte term kon gebruiken.

Ze moest regelmatig lachen om die stuntelige computer, wat meteen een band schiep met de Paxiaanse ingenieur – die eenzelfde frustratie leek te delen.

De blauwe zon ging langzaam onder op Paxos. Zowel Harry als Zara voelden zich inmiddels thuis tussen de Paxianen. Ze waren niet alleen op zoek naar recepten en technologieën — ze ontdekten een wereld vol verhalen en onverwachte mogelijkheden.

Harry had al een flinke verzameling recepten opgebouwd, terwijl Zara een aantal blauwdrukken had bemachtigd voor verbeteringen aan de Stellaire Zwaan.

Ze beseften dat ze hier niet alleen waren om hun doelen te behalen, maar ook om vriendschappen te sluiten en de grenzen van het bekende universum te verleggen. Het maken van contact verliep soepel. Harry, met zijn charismatische uitstraling en kennis van de taal, had snel een brug geslagen. Zara, met haar vindingrijkheid en technisch vernuft, wist de Paxiaanse ingenieur meermaals te verrassen — wat al snel uitmondde in een hechte samenwerking.

Dat beide mensen zich niet vreemd gedroegen bij het zien van Paxianen werkte in hun voordeel. Veel bezoekers die Paxos voor het eerst aandeden, gedroegen zich als kinderen: openlijk starend en onbewust beledigend.

Zara kende echter de verschillende rassen al uit haar werk op ruimtehaven Waddinxveen, waar talloze soorten samenkwamen — een toegang die lang niet iedereen had.

Harry had zelfs tussen de buitenaardse wezens gewoond. Voor hem was het contact met andere rassen al jaren een vanzelfsprekendheid.

Na een enerverende dag vol ontdekkingen en ontmoetingen, zaten Zara en Harry op een sfeervol terras aan de rand van de stad. Ze keken uit over weidse velden en dichte bossen in de verte, omringd door de exotische geuren van Paxiaanse bloemen en het zachte gefluister van de avondwind.

Ze hieven hun glazen Paxiaanse wijn en lieten hun blik dwalen naar de horizon, waar de fel witblauwe zon langzaam onderging.

Zara, met haar donkere ogen en een zweem van vermoeidheid op haar gezicht, moest toegeven dat ze niet voorbereid was op de schoonheid van Paxos. Haar wetenschappelijke geest had zich vooral gefocust op de technische aspecten van de missie — maar de poëzie van deze wereld overviel haar.

Harry, zijn bruine haren glinsterend in het avondlicht, glimlachte begrijpend, “Het was ooit bekend als Sirius,” zei hij zacht, zijn stem warm en geruststellend. “Maar toen we hier aankwamen, veranderde het. De Paxianen noemden het al Paxos. Dus wel zo gepast dat we die naam ook adopteerden.”

De ster, hoewel ver verwijderd van de planeet, wierp nog altijd een overvloed aan licht over het terras. De schemering zette in, en de lucht kleurde zich in een betoverende lichtblauwe tint. De gebouwen rondom hen leken te dansen in een regenboog van kleuren — een schouwspel dat Zara nog nooit eerder had gezien. Harry legde zijn hand op die van haar en wees naar de horizon, “Wist je dat Paxianen meer kleuren zien dan mensen?” vroeg hij. “Voor hen zijn indigo en infrarood zichtbaar. Wat wij nu zien als een bijzondere schemering, is voor hen een symfonie van tinten. Een geschenk aan hun unieke zintuigen.”

Zara kneepte zacht in zijn hand en staarde naar de zon die langzaam achter de heuvels verdween. Het was alsof de hele wereld even pauzeerde om dit moment te eren.

Ze nam een slok van de Paxiaanse wijn — de smaak exotisch en onbekend — en voelde een warme gloed door haar lichaam trekken. Ze glimlachte zacht naar hem, “Misschien,” fluisterde ze, “zijn we hier niet alleen om recepten en blauwdrukken te halen. Misschien zijn we hier om te leren, te voelen... en te zien zoals de Paxianen dat doen.”

Harry lachte, zijn ogen glinsterend in het zachte licht van de Paxiaanse schemering, “We kunnen niet alles zoals zij — sommige kleuren, geluiden en klanken in hun taal blijven ons verborgen. Maar er is genoeg dat we kunnen meenemen, genoeg dat onze levensreis rijker maakt.”

Zara knikte begrijpend, “Maar de andere kant op is nog vreemder voor ons,” vervolgde Harry. “Paxianen hebben een andere mondstructuur, zonder tong zoals wij die kennen. Nederlands is voor hen een hele uitdaging. De weinigen die het spreken zijn — om het oneerbiedig te zeggen — een beetje misvormd. Maar juist zij worden vaak ambassadeurs voor het Ruimtegilde.”

Zara keek hem nieuwsgierig aan. “Spreekt iedereen in het Ruimtegilde dan Nederlands?”

Harry lachte kort, ietwat geforceerd. “Nee, ieder ras spreekt zijn eigen taal, maar we gebruiken universele vertaalcomputers. Wij mensen zijn eeuwen geleden overgestapt op één taal — dat is gewoon zo gegroeid. Nederlands werd gemeengoed, mede dankzij de opkomst van Waddinxveen als belangrijkste ruimtehaven.”

Zara wierp een blik op haar eigen vertaalcomputer, “Ja, handig... meestal dan. Maar

hier op Paxos is dat ding voor de helft nutteloos.”

“Dat klopt,” zei Harry met een knik. “Maar stel je voor dat we dit allemaal zonder vertalers moesten doen. Niemand zou elkaar begrijpen. Daar ontstaan oorlogen van.”

Het terras vulde zich met de geur van Paxiaanse kruidenthee en de klanken van zachte, vreemd harmonieuze muziek uit een nabijgelegen café. Zara nam een slok van haar wijn en keek omhoog, naar de lichtblauw oplichtende lucht.

“En toch,” zei ze peinzend, “het is fascinerend. Hun manier van communiceren, hun cultuur, hun geschiedenis... Het voelt alsof we een nieuw hoofdstuk van het universum openslaan.”

Harry knikte instemmend. “Heb je nog interessante technische ideeën opgedaan?”

Zara glimlachte. “Zeker. Er is een Paxiaanse energieconverter die onze motoren flink efficiënter kan maken. En jij?”

Harry leunde achterover in zijn stoel, “Een paar interessante recepten. De Paxiaanse keuken is een ware smaakexplosie. Ik heb een recept gevonden voor ‘Zonnesoep’. Het is hier een echte klassieker.”

Zara grinnikte. “Zonnesoep? Dat klinkt... zonnig.”

“En het is net zo kleurrijk als de schemering hier,” zei Harry met een brede glimlach.

“De ambassadeur zal ervan smullen — als ik tenminste een zak van die kristallen weet te bemachtigen, dat maakt het gerecht compleet.”

Zijn ogen glinsterden in het zachte licht van de ondergaande zon., “Het is bijzonder dat ik hun taal spreek,” vervolgde hij. “Omdat hier zo weinig mensen komen, krijg ik dingen mee die je met een universele vertaler makkelijk zou missen.”

Nadat de zon volledig onder was gegaan, verscheen een Paxiaan op het terras. Hij sprak Harry en Zara aan — hij zou hen terugbrengen naar de Stellaire Zwaan.

Harry en Zara bedankten de man in zijn eigen taal, waarop hij vrolijk lachte en hen met opgewekte pas voorging.

Bij aankomst bij de Stellaire Zwaan zagen ze Lyra al op hen wachten. Ze keek even op van haar datapad en merkte meteen de opgewekte stemming op. De Paxiaan liep nog altijd glimlachend voorop, met Harry en Zara vrolijk achter hem aan.

“Dank u wel,” zei Lyra in het Nederlands. De Paxiaan boog beleefd, draaide zich nog even om naar Harry en Zara, en zei iets met een brede glimlach.

Harry lachte luidop en vertaalde, “Hij zei dat hij hoopt dat we nog vaak terugkomen, en dat onze tongen zijn oren streelden.”

Zara proestte het uit. Lyra glimlachte, “Het is alsof je een geheime code hebt gekraakt,” zei ze. “De Paxianen hebben hun eigen manieren van uitdrukken, en jij lijkt ze allemaal op te pikken.”

Harry haalde schouderophalend adem. “Ach, dit was niet zo bijzonder. Hij was vooral

verbaasd dat we hem bedankten in zijn eigen taal.”

Zara knikte. “En blijkbaar is dat hier genoeg om op handen gedragen te worden.”

Op dat moment kwam Ava hen tegemoet, haar ogen glinsterend van enthousiasme.

“De brandstof is geregeld,” zei ze, “en we hebben net een levering binnengekregen — een enorme kist vol kruiden en specerijen.”

Harry spitste zijn oren. “Zitten daar ook van die kristallen bij? Goudkleurig, met een groene glans?”

Ava knikte. “Twee volle kratten zelfs. En ze wilden er geen geld voor hebben. Snap jij dat?”

Lyra lachte zacht. “Dat snap ik wel. Omdat Harry en Zara hun taal spraken, zien ze dit als een blijk van dank. Een geschenk.”

Zara glimlachte naar Harry. “Jij hebt dit mogelijk gemaakt. Dankzij jouw enthousiasme en kennis van hun taal hebben we niet alleen een goed contact, maar ook ingrediënten voor meerdere gerechten gekregen.”

Harry keek even op naar het schip, de blauwe lichten weerspiegelend in zijn ogen.

“Dan weet ik precies wat ik vanavond ga koken,” zei hij. “Zonnesoep.”

Leo, die halverwege het gesprek was aangesloten, lachte luid.

“En dát, Biggins,” zei hij, terwijl hij Harry een klap op de schouder gaf, “is waarom ik jou erbij wilde hebben. Dit is goud waard! De ambassadeur zal in zijn nopjes zijn.”

Harry stak zijn handen grijnzend in de lucht. “Ik ben gewoon nieuwsgierig van aard,” zei hij. “En ik hou van talen. Maar dit? Dit had ik echt niet verwacht.”

Zara keek naar hem, haar blik zacht maar vol bewondering.

Die bruinharige charmeur kon iedereen voor zich winnen — en toch had hij voor háár gekozen. Onder de buitenaardse sterrenhemel, omringd door vrienden en de bedwelmende geur van Paxiaanse kruiden, beseftte ze dat ze iets had gevonden dat kostbaarder was dan technologie of kennis: een liefde die dieper ging dan de sterren zelf.

Ava draaide zich plots naar Kapitein Leo Stern, haar gezicht ernstig, “Kapitein,” begon ze, “ik maak me zorgen om Tara en Milo. Ze zijn wel geland, maar daarna heb ik niets meer van ze gehoord. En Tara vergeet nooit om zich te melden.”

Leo’s glimlach verdween. Ava had gelijk — Tara was punctueel, plichtsgetrouw en ervaren. Als zij stil bleef, was er beslist iets mis.

Hij keek naar Harry. “Kun jij een landingsvoertuig besturen?”

Harry schudde zijn hoofd. “Nee, dat is een van de weinige dingen die ik níét kan,” zei hij met een verontschuldigende grijns.

Lyra stapte resoluut naar voren. “Ik kan wel vliegen,” zei ze. “En als arts moet ik sowieso mee.”

Leo knikte. “Dat klopt. Harry, jij gaat ook. Jullie nemen het tweede landingsvoertuig en gaan op zoek naar Milo en Tara.”

Hij pauzeerde even, zijn stem kalmer maar dwingend, “Breng ze veilig thuis.”

Lyra en Harry renden rechtstreeks naar hun ruimtepakken in de hangaar.

Zara bleef achter bij Leo. Haar ogen stonden vol zorg. “Ik hoop dat alles goed is met ze,” zei ze zacht.

Leo legde een hand op haar schouder en zuchtte. “Ik ook, Zara. Ik ook.”

In het landingsvoertuig namen Lyra en Harry plaats in de twee voorste stoelen. Het schip leek op een compacte ruimtecamper, geschikt voor één piloot en acht passagiers, inclusief bagage. Achterin bevond zich een uitschuifbaar platform voor lading, en direct achter de cockpit zat een kleine luchtsluis – handig bij beperkt aantal ruimtepakken.

Lyra voerde een korte systeemcheck uit voordat ze de motoren startte. Met een zachte zoem klom het voertuig omhoog, weg uit de hangaar van de Stellaire Zwaan. Harry zat voor het eerst aan de voorkant van een ruimteschip en genoot zichtbaar van het uitzicht. De planeet zakte weg achter hen, terwijl de maan van Paxos steeds groter werd.

Zijn enthousiasme werkte aanstekelijk. Lyra grijnsde terwijl ze de koers instelde. “Nu snap ik waarom Zara zo voor je viel,” zei ze. “Je bent onmogelijk níet vrolijk.”

Harry grijnsde terug. “Dank je. Maar hé, die deur draait twee kanten op. Zij is op zichzelf ook geweldig.” Hij keek weer naar buiten. “Maar nu eerst Milo en Tara vinden. We brengen ze veilig terug.”

Lyra duwde de hendel verder naar voren. Het voertuig versnelde richting de maan. Boven het oppervlak vertraagde ze en keek Harry even aan.

“Wil jij die drie knoppen daar indrukken? En dan dat venster checken?”

Harry deed wat ze vroeg, tuurde naar de gegevens en wees toen uit het raam. “Daar. Dat moet het zijn.”

Ze daalden af, cirkelden een paar keer om een stilstaand schip, maar er was geen beweging te zien.

“We kunnen beter landen,” zei Harry. “Met de grondscanners vinden we misschien iets.”

Het voertuig landde zacht op een kleine open plaats. Lyra en Harry grepen beiden een scanner en stapten uit.

Harry wees richting het andere landingsvaartuig, op nog geen honderd meter afstand. “Daar is het schip van Tara en Milo. Ik ga eerst daarheen.”

Lyra volgde hem, haar scanner langzaam ronddraaiend, “Ik pik niets vreemds op, alles lijkt gewoon in orde te zijn, zuurstof gehaltes kloppen.”

Bij het gesloten schip aangekomen, liep Harry naar de voorkant. Achterin zag hij Milo en Tara op stoelen zitten, hun ogen gesloten.

“Ze zitten erin, Lyra!” riep hij. “Geen idee of ze slapen, bewusteloos zijn, of erger.”

Lyra controleerde snel de deur. Die werkte nog, en ging langzaam open.

Haar scanner sloeg uit. “Hoge concentraties pollen,” zei ze met hoorbare urgentie.

“Van een lokale plant. Niet giftig, maar duidelijk narcotisch.”

Ze werkten snel. Tara en Milo kregen zuurstofmaskers en werden overgeheveld naar hun ruimtepakken. De lucht in het schip werd gezuiverd.

Na een paar minuten kwamen ze langzaam bij, hun ogen nog troebel, hun bewegingen traag. Alsof ze uit een droom ontwaakten in een onbekende werkelijkheid.

Lyra knielde bij hen neer, zelf ook nog vol in ruimtepak, “Volgens mijn data hebben jullie pollen ingeademd,” legde ze uit. “De lucht leek veilig bij eerste scan, maar de pollen kwamen pas bij een diepere analyse naar voren.”

Milo zuchtte, zichtbaar gefrustreerd. “Ik heb nog niet eens één monster kunnen verzamelen...”

Harry draaide zich naar Lyra en Tara. “Kunnen we hier nog een paar uurtjes blijven? Dan kan Milo wat testjes doen voor op de Zwaan.”

Lyra dacht even na, keek naar hun herstel en knikte toen. “Ik licht de kapitein in. Als jullie je pakken maar aanhouden. Dit houden we strak in de gaten.”

Tara en Milo bleven hen bedanken, maar Harry wuifde het weg. “Natuurlijk komen we jullie halen. Geen denken aan dat we jullie hier zouden achterlaten.”

Tara grinnikte, “Toch, als jullie niet waren gekomen, lagen we hier nog steeds.”

Harry trok een gezicht. “Ach joh, de Paxianen komen hier regelmatig oogsten. Ze hadden jullie vast meegenomen. Twee leuke menshuisdiertjes, waarom niet?”

Milo en Tara moesten lachen. Tara kaatste terug: “Als ze dan maar wel onze voederbakken meenemen.”

Lyra keerde terug. “Leo is akkoord. Jullie mogen de onderzoeken doen en monsters nemen zolang de pakken aanblijven, en de scans nauwlettend blijven volgen.”

Na enkele uren van diverse tests, bodemonderzoeken en het verzamelen van monsters — waaronder planten die Harry van de boeren had gekregen — verdeelden ze zich over twee schepen: Tara en Harry in het ene, Lyra en Milo in het andere. De Stellaire Zwaan bevond zich inmiddels in een baan om de maan, waardoor de terugvlucht binnen een half uur voltooid was.